



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2091/2015
11.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Слађане Накић-Момировић, чланова већа, у парници тужиоца С.С. из Н.П., чији је пуномоћник Р.Г., адвокат из Н.П., против туженог „Дирекција за изградњу Општине С.П.“ ЈП из С.П., чији је пуномоћник В.Л., адвокат из С.П., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1054/15 од 12.06.2015. године, у седници одржаној 11.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1054/15 од 12.06.2015. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови П1 140/13 од 04.03.2015. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог 3-180/12 од 06.12.2012. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду бр. 5-5/04 од 18.02.2004. године и утврђен престанак радног односа са 17.12.2012. године, због престанка потребе за обављањем послова на којима је радио, услед организационих и економских промена, те због тога што не може да му се обезбеди обављање других послова, да се обавезе тужени да га врати на рад, распореди на радно место са његовом стручном спремом и радним искуством, да га пријави код надлежних фондова здравственог и пензијског осигурања и осталих надлежних служби за период незапослености почев од 17.12.2012. године па до враћања на посао, да му исплати на име накнаде штете износ у висини зараде и других примања која му припадају по закону, општем акту и уговору о раду у износу од 64.000,00 динара месечно, са законском затезном каматом, све почев од 17.12.2012. године до исплате на сваки месечни ануитет, рачунајући камату од дана доспећа сваког ануитета посебно до коначне исплате, као и захтев за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка од 108.400,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1054/15 од 12.06.2015. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда. Одбијен је и захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је дао одговор на ревизију, предлажући да се иста одбије, а захтевао је накнаду трошкова састава одговора на ревизију.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 55/14) Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а нема ни других повреда одредаба парничног поступка, јер су нижестепене пресуде јасне, образложене и садрже све разлоге о одлучним чињеницама.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац, који је по занимању економиста, био је у радном односу код тужене по уговору о раду од 18.02.2004. године, на пословима шефа службе у техничком сектору одржавања пута и путног појаса, вертикалне и хоризонталне сигнализације. Дана 22.10.2012. године код туженог је донет нови Правилник о унутрашњој организацији и систематизацији послова, којим није предвиђен технички сектор, већ сектор за инвестиције и инфраструктуру, а укинута је и радно место шефа службе. Одлуку о утврђивању вишка запослених донео је управни одбор туженог 07.11.2012. године и њоме је утврђено да вишак запослених представља 8 извршилаца, међу којима и тужилац, који је био једини извршилац на пословима шефа службе у техничком сектору. На основу тога, 06.12.2012. године тужени је донео решење којим је тужиоцу отказао уговор о раду на основу члана 179. тачка 9. Закона о раду, услед организационих, економских и економских промена. У образложењу решења је наведено да није било могућности да му се обезбеди премештај на друге послове. Радни однос тужиоцу по наведеном решењу престао је са 17.12.2012. године.

На овако утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиоца у целости, налазећи да је постојао оправдан разлог предвиђен одредбом члана 179. тачка 9. Закона о раду за отказ уговора о раду тужиоцу, јер је укинута радно место шефа службе у техничком сектору. С обзиром на чињеницу да тужени тужиоца није могао да распореди на друго одговарајуће радно место, то је и по схватању овог суда, одлука којом је тужиоцу престао радни однос као технолошким вишким, због технолошких, економских и организационих промена, правилна и на закону заснована. Правилно је одбијен и захтев којим је тужилац тражио враћање на рад у смислу члана 191. став 1. Закона о раду. Тужиоцу је исплаћена отпремнина пре доношења решења о отказу уговора о раду, па није повређена ни одредба члана 158. истог закона.

Наводима ревизије побија се утврђено чињенично стање, па их Врховни касациони суд није испитивао, будући да се утврђено чињенично стање ревизијом не може побијати у смислу члана 407. став 2. ЗПП.

Из изложених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Како састав одговора на ревизију не спада у оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице, то је на основу члана 154. став 1. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**